

„Въ тоя мигъ — разказва евангелистъ Матей — стана силно земетресение. Земята се потресе, камънитѣ и скалитѣ се разпукаха.“ А долу въ града завесата на Иерусалимския храмъ шумно се раздра на две половини, въ знакъ на това, че стариятъ заветъ на Бога съ човѣка се свършва и настава часътъ на новия заветъ, купенъ съ чистата кръвъ и съ страданията на Спасителя.

— — — — —

Страхъ и ужасъ обзе всички, които бѣха на голготския хълмъ. Мнозина започнаха да бѣгатъ въ града. Други, изплашени и смутени, се биеха въ гърдитѣ и бѣгаха на далечъ отъ това страшно зрелище. Началникътъ на римската стража, който виждаше всичко станало, се удари въ гърдитѣ и извика.

— Наистина, тоя човѣкъ бѣше Божи синъ!

Неговата изповѣдь прозвуча глухо като въ пустиня, безъ да засегне коравитѣ сърдца на Исусовитѣ врагове.

* * *

Свечеряваше се. Слънцето клонѣше на западъ, затъмнението бѣ минало. Настъпваше навечерието на великата пасхална вечеря. Еврейскитѣ първенци не искаха да помрачаватъ голѣмия пасхаленъ празникъ съ кървавитѣ събития, които се разыграха въ тоя день. Тѣлата трѣбваше да бждатъ прибрани отъ кръстоветѣ. И затова пратиха хора при Пилата да искатъ разрешение да пречупятъ колѣнетѣ на разпънатитѣ, за да се ускори смъртта имъ. Пребиването на колѣнетѣ е най-ужасната измислица за скжсяване на страданията; това е една жестока любезность, твърде удобна, когато палачитѣ нѣматъ търпение да изчакатъ смъртта.